

25.
Gud hielp da enhver
I denne Verden her;
Nu i de sidste Tider,
Hielp at vi mandig strider;
Vor Livs-Tiid snart er omme,
Hielp os, O! Jesu fromme.

26.
Thi Domme-Dag er nær,
Hielp os nu Frelser kjær
Her store Under høres
Og visselig kundgjøres
Derfor er det paa Tiide
Vi maa mod Synden stride.

27.
De Hjerter som er haard
Som Steene dette Aar,
Gjør dem til Myt-Aar bløde,
O! lille Jesu søde;
At de ey skal med hine,
Som Steene liide Pine.

28.
Gud, gibe at vi maae
Et glædlig Nøt-Aar naae
Da vi dig Jesu kiære
Skal sunge Brits og Vere,
Tag siden os til Glæde
I Himlens Vere-Sæde.

Ser nye
ARIER,

Den Første:
Hvor ofte kand en Kierlighed For-
nuftens Dvne saa forblinde, 2c.

Den Anden:
All min Lyst og min Attraa Er at
faae en Ugte-Ben, 2c.

Den Tredie:
En Pige, som vil sikker blive For
Elskøvs List og Tyrannie, 2c.

Den Fjerde:
Dyrlighed, Kierlighed Lettelig kand
opvække, 2c.

Den Femte:
Saa horer da I Mandfolk, som Tor
stole paa jer Herredom, 2c.

Den Siette:
En Ugle fordum Tiid, som gammel
var og grim, 2c.

Som alle opfores og sungenes paa den Daus-
ske Skueplads i Kiøbenhavn.

Nok et par ditto til Tilgift,
Om den ædle Snus-og Røg-Tobak.

Den første ARIE.

1.

Svor ofte kand ey Kierlighed
Fornuftens Dyne saa forblinde,
At vi selv blues maa derved,
Naar vi engang os ret besinde;
Vel derfor den, som sig raafører
Med en fornuftig trofast Ven,
Og paa Fornuftens Stemme hører,
Naar Kierlighed vil døve den.

2.

Hvor tit maa trofast Kierlighed
Bedrøvet, skamsfuld staae tilbage,
Og see, at Egennyttighed
Kand Rang og Fortrin fra den tage;
Det alt for ofte sig kand hælde,
At ædle Hjerter, uden Svig

Maa

Maa elske, førend de ret kiende,
Hvem kand ey overtale sig.

3.

Men naar en opløst Kierlighed
Fornuftens Stemme Bisald giver,
Og naar den med Bestandighed
I Haabet usfortrøden bliver,
Da krones et oprigtigt Hierte
Med den foriente Seyers Priis,
Og da forvandles Sorg og Smerte
Til et indbyrdes Paradiis.

Den anden ARIE.

Nu min Lyst og min Attraa
Er at faae en Egte-Ven,
Som elskværdig være maa,
Og som elsker mig igien!
Riigdom, Byrd og Lykkens Gaver
Aldrig kand forblinde mig,
Dydens Medgift eene haver
Det, som gjør mig lykkelig.

2.

Ach hvor qvæler det vort Bryst,
Naar vi elske troligen,
Og til Egteskab har Lyst,
Men tør ikke yttre den!

Men

Men hvor sødt maa det en være
Og hvor kildrer det vort Sind,
Naar en Mand os vil begjære,
Som os alt har taget ind.

3.

Ach hvad Fare og Foragt
Kom vort gandske Rion da i,
Havde unge Piger Magt,
Som de vilde, selv at fri!
Spradebasser, unge Sække,
Som i Verden sværme om,
Mindre værdige end frække,
Da først ret i Moden kom.

4.

Ey! saa lad det blive da,
Som det er og stedse var,
Hvad os Banen tager fra,
Den igien erstattet har.
Kand vi end den Mand en nyde,
Som vort Hjerter falder til,
Ingen skal os dog forbyde,
At vi elske hvem vi vil.

Den tredie ARIE:

En Pige, som vil sikker blive
For Elfskovs List og Tyrannie,

Maa

Maa sig en med Cupido give
I Snak; thi naar hans Hyllerie
Hans søde Ord og Suk først høres an,
Han sig da Haab om Seyer giøre kand.

Og dersom hun vil hannem stienke
Sit Vensteb og Medlidenhed,
Da maa hun gandske sikker tænke,
At han en nøyes vil dermed;
Thi siger hun først A og siden Be,
Hun slipper en for hun og siger Be!

Den fjerde ARIE.

Dyrlighed,
Kierlighed
Letteligen kand opvække,
Skionheds Pragt
Har den Magt,
Som os snart betage kand,
Nogle Aar
Dog formaar
Skionheds Pragt og Magt at svække,
Og naar den
Swinder hen,
Bliver Elfskovs Ild til Vand;

Men

Men den Lue stedse Brænder
Dg kand ey aftage,
Som Forstand og Dyd antænder
Hos en Egte-Mage.

Den femte ARIE.

Haa hører da I Mandfolk, som
Tør stole paa jer Herredom,
At vore Hierte fanges ved
Fortroelig Kierlighed;

Bed Godhed holdes vi i Styr,
Dg ere tamme Dyr;

Men hvo som vil med Bold og Evang
Os bringe fra vor egen Gang,
Sin Sag han altid verre gjør,
Forsøg kun, hvo der tør.

Den siette ARIE.

En Ugle fordum Tiid, som gammel var
og grim,
Sik til en Svale Lyft, den skønneste
blant dem,

Til denne friede han, og bød de andre Fugle
Som Sange-Mestere til deres Vols-
lups-Fest;

Men hver fløy bort den Tiid de saae den
stygge Ugle,

Den

Den bare Kukkuk blev, som sig og passer
best:

Lutti: Kuk-kuk, kuk-kuk, kuk-kuk.

Ræse-Fornøelse.

Snus-Tobak, den ædle Gave,
Som du altid bør hos dig have,
Er nu bleven Arzeni,
Som enhver kand bruge fri.

2.

Uf den kommer høye Tanker,
Som omkring udi din Hierte vanker;
Har du Mangel paa Forstand,
Snus-Tobak den muntre kand.

3.

Om en Huuse-Orm dig plager,
Dg dit Hierte empfindtlig nager,
Snus-Tobak fordriver Orm,
Ja den hjælper i den Storm.

4.

Naar du faaer en Elstovs Grille,
Da kand Tobakken snart den Feber stille,
Tag af denne Medicin,
Den dig hjælper meer end Viin.

5.

Holder du Faste og spiser ikke,
Eller dig tørster og har ey at drikke,
Da tag til Tobakken strax,
Den er saa god som Randers Lax.

Not

Røg en liden Priis Tobak.

Under den bekiendte Melodie:

Ein Pfeifgen Tobak ist eben so gut, 2c.

In Summa Summarum, kom kioß
Snus-Tobak,
Til Alting den tiener, det er ingen Snak,
Den Griller fordriver, den Svage gjør
sund,
Forsøg det min Herre, og kiober et
Pund.

In Summa Summarum, kom kioß
Snus-Tobak,
Jeg dermed forhaaber at tiene mig Tak.

En Pibe Røg-Tobak til allersidst.

En Pibe Tobak er lige saa skion,
Som at man charmerer Smaa-Piger
i Lon;

Jeg kand mig fornøye med en Pibe To-
bak,

Et lidet Kruus Øll og en sømmelig
Snak;

Saa onskes: Far Vel! en roelig god Nat!
Og siden (kand skee) jeg omsavner min
Skat.

